

RESSÒ DE LA PARAULA

Caritat en la Veritat: la transmissió de la fe (3)

Ens hem deixat il·luminar per l'encíclica *La Caritat en la Veritat*, i a la seva llum hem mirat d'entendre la tasca dels missioners, el seu servei a l'evangelització. Això ens ha obert la porta a la reflexió sobre l'objectiu que ens proposem enguany a la diòcesi: aprofundir en el repte de la transmissió de la fe. L'encíclica de Benet XVI, tot i referir-se fonamentalment a la doctrina social de l'Església, ens pot seguir ajudant. En efecte, ja hom pot albirar que, tant creure, com trametre la fe, tenen molt a veure amb l'amor i amb la veritat, que l'encíclica considera totalment vinculades, com cares d'una mateixa realitat.

La primera qüestió que se'ns planteja és ben elemental: perquè hem de trametre la fe? Perquè hem de esforçar-nos per a que altres creguin el que nosaltres creiem? No seria millor que cadascú pensi el que cregui convenient, sempre que sigui bona persona i respecti als altres? Al capdavall, creure o no creure, no és quelcom personal i lliure?

Aquestes preguntes se les plantegen els pares de família, quan comproven que els fills no tenen fe, o els agents de pastoral, quan experimenten la dificultat de l'anunci, o els cristians i preveres que es limiten a fer serveis humans en l'àmbit de l'ensenyament, l'educació, o de l'ajuda social, com a única activitat «possible» de la comunitat cristiana. El cas és que la resposta a aquestes preguntes, en el sentit que no cal o no és rellevant trametre la fe, és molt temptadora, perquè ens allibera d'una preocupació i una càrrega gens fàcil, que pesa sobre les nostres consciències.

Tanmateix, si aquesta és la resposta, no trobaríem explicació a un fet decisiu: Jesucrist mateix i l'expansió del cristianisme per tot el món a partir d'un grup reduït de persones al llarg de més de dos mil anys. Quin sentit tindria Jesucrist i la seva obra? Com entendríem la seva crida a creure en Ell per «salvar-se»? Perquè tantes vides lliurades a l'evangelització per tot arreu del món?...

Diu l'encíclica *Caritat en la Veritat*:

«Cadascú troba el seu bé assumint el projecte que Déu té sobre ell, per a realitzar-lo plenament: en efecte, troba en aquest projecte la seva veritat i, acceptant aquesta veritat, es fa lliure (cf. *Jn 8,32*). Per tant, defensar la veritat, proposar-la amb humilitat i convicció i testimoniar-la en la vida són formes exigents i insubstituïbles de caritat, la qual «troba el goig en la veritat» (*1Co 13,6*) (n. 1).

Així doncs, hi ha una primera resposta ben senzilla, que podria resumir totes les altres possibles respostes o raons, per les quals trametem la fe: l'amor. Uns pares han de dir al seu fill, que no accepta que li proposin la fe: «Ho fem perquè t'estimem de debò; no t'estimaríem bé si no volguéssim la teva llibertat i, per tant, si no miréssim que visquis la teva veritat (el projecte que Déu té sobre tu)... No podem deixar que el nostre amor no gaudeixi en la veritat i que tu mateix no siguis plenament feliç vivint-la».

Paraules semblants han de dir tots els evangelitzadors. Ben entès que compleixen una condició lògica i prèvia: que vertaderament estimen i que estimen la Veritat en la qual creuen.

Una il·lustradora per a la Mare de Déu de Montserrat

► Es compleixen enguany els 25 anys de la mort de Lola Anglada (1892-1984), cèlebre autora de narracions infantils i il·lustradora que va contribuir, el 1947, a divulgar l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat. Va crear unes estampes senzilles i populars —com la que publiquem—, que van tenir una gran difusió i van ajudar a mobilitzar el poble català en aquella celebració. En aquestes estampes queda clar que els nens són a casa i no a Montserrat i que, des de casa i en el món que els és familiar, invoquen la Mare de Déu.

GLOSSA

Conservar la bella herència

En una celebració del baptisme, arribat el moment de la pregària dels fidels, una de les àvies pregà així a Déu Pare: «Senyor, potser hauríem de començar aquesta pregària per Catalunya, donant-te gràcies pels valors que històricament l'han caracteritzada: la tolerància, la solidaritat, el respecte a les persones i a la natura, el desig de justícia i pau, l'estimació per la pròpia història i la cultura, l'acolliment dels nouvinguts, l'esperit treballador i esforçat... Aquests valors d'autèntica arrel cristiana que nosaltres hem rebut del testimoni dels pares i dels avis. Però en aquest moment, davant determinades actituds i accions, no ens sentim massa cofois del nostre present. Senyor, no ho estem fent bé!

»Per això volem demanar-te que ens perdonis tantes febleses, infidelitats i vergonyes i que ens facis capaços de transmetre tota aquesta herència rebuda i que tant costa conservar als nostres petits, perquè creixin com a homes i dones honestos i fidels i perquè aquests valors segueixin configurant el patrimoni espiritual dels nostres infants en aquesta terra».

Sovint es cau en la crítica fàcil als infants, adolescents i joves —en ocasions, fins i tot, no sense motius—, sobre les seves actituds i comportaments. Amb la mateixa freqüència, però, els adults hauríem

d'examinar el compromís de la nostra responsabilitat personal, la credibilitat del nostre testimoni, la qualitat del nostre mestratge... i potser hauríem de demanar perdó, reconeixent-nos com aquells que «ofenien el Senyor amb el seu mal comportament» (*Jt 6,1*), però també capaços de refer-nos i adreçar-nos als nostres infants i joves, que potser es preguntaran com poden salvar el país «si el meu clan és el més petit de Manassès i jo sóc el més jove de la meva família?» (*Jt 6,15*). Aquesta és la tasca encomanada als cristians adults. Rebre i viure el Regne de Déu, els ensenyaments i el fer de Jesús. Aplicar-ho en el dia a dia. Donar un rostre als valors que se'n deriven i fer-ne realitat viscuda, llavor en el món.

Afegint-nos a la pregària de l'àvia encomanant el seu nét i tots els nostres infants, constatem i donem gràcies a Déu per l'herència rebuda, demanant-li, esperançadament, la fidelitat de paraula i obra a aquest llegat i, amb humilitat confiada en el seu amor, demanem-li, també, que ens en faci coratjosos testimonis. «Els nostres avantpassats van ser homes de bé i les seves obres justes no han estat oblidades. Amb la seva descendència es conserva la bella herència que va sortir d'ell» (*Sir 44,10-11*).

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Hauríem de dir cada matí: «Déu meu, envieu-me el vostre Esperit perquè em faci conèixer allò que jo sóc i allò que sou Vós.»

► Tendríamos que decir cada mañana: «Dios mío, envíame vuestro Espíritu para que me haga conocer lo que soy yo y lo que sois Vos.»

(*Cura de Ars, Su pensamiento, su corazón*, Barcelona 1994)

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclameu que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo sóc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran».

► Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió / ho crèiem un somni; / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: «És magnífic / el que el Senyor fa a favor d'ells». / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, / emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiat l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon.

Tampoc el Crist no s'atribuí a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que li ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat». I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec».

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi». Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi». Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo». Ells criden el cec i li diuen: «Anima't i vine, que et crida». El cec llançà la capa, s'aixecà d'una revolada, i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci?» Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi». Jesús li diu: «Vés, la teva fe t'ha salvat». A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

► Lectura del libro de Jeremías (Jr 31,7-9)

Así dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por el mejor de los pueblos: proclamad, alabad y decid: El Señor ha salvado a su pueblo, al resto de Israel. Mirad que yo os traeré del país del norte, os congregaré de los confines de la tierra. Entre ellos hay ciegos y cojos, preñadas y paridas: una gran multitud retorna. Se marcharon llorando, los guiaré entre consuelos: los llevaré a torrentes de agua, por un camino llano en que no tropezarán. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito.»

► Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor cambiò la suerte de Sió, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos.» / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Que el Señor cambie nuestra suerte, / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla: / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

► Lectura de la carta a los hebreos

(Hb 5,1-6)

Hermanos: Todo sumo sacerdote, escogido entre los hombres, está puesto para presentar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, ya que él mismo está envuelto en debilidades. A causa de ellas, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor: Dios es quien llama, como en el caso de Aarón.

Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy», o, como dice otro pasaje de la Escritura: «Tú eres sacerdote eterno, según el rito de Melquisedec.»

Jesús guareix un cec. Pintura de Luigi Filocamo, Museu d'Art Modern. Ciutat del Vaticà

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, el ciego Bartimeo, el hijo de Timeo, estaba sentado al borde del camino, pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí.» Muchos lo regañaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí.» Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo.» Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama.» Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que haga por ti?» El ciego le contestó: «Maestro, que pueda ver.» Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha curado.» Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.

COMENTARI

L'esperança dels febles

Davant el repte de les carències humanes es donen reaccions ben diverses. Hi ha un sector de gent que ho ignora i que fa tots els possibles per no deixar-se afectar per la magnitud del dolor del món. Un altre sector reacciona des del paternalisme i fa alguna cosa, però sense plantejar-se un nou model de vida i de societat que vagi eliminant les causes del problema.

Les lectures d'avui ens ofereixen dos elements que ens poden ajudar a superar la fredor i el paternalisme. El primer element consisteix a prendre

consciència de les nostres pròpies carències i febleses. El segon element ens mostra la manera d'actuar de Déu davant el dolor de les persones.

Solament quan ens adonem que nosaltres, també, estem plens de grans febleses —com expressa la carta als hebreus en referència als sacerdots— podem obrir la nostra ment i el nostre cor a les carències dels altres. Al mateix temps que ens obrim a llur dolor, preparem el terreny per viure les nostres pròpies debilitats d'una manera comprensiva i constructiva.

La manera d'actuar de Déu no ens estalvia *sortir plorant* a la recerca de la solució, però ens acompanya en el compromís i ens permet *tornar consolats*. Així, Déu ens associa al seu amor i ens fa subjectes de la transformació del món.

L'evangeli ens projecta una diapositiva bellíssima d'aquesta manera de fer, pròpia de Déu, perquè allibera el cec, però solament després que ell *ha cridat* demanant l'alliberament i *ha tirat la capa de la passivitat*, per atansar-se confiat al Crist.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Rm 8,12-17 / Sl 67 / Lc 13,10-17 ■ **dimarts**: Rm 8,18-25 / Sl 125 / Lc 13,18-21 ■ **dimecres**: Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19 ■ **dijous**: Rm 8,31b-39 / Sl 108 / Lc 13,31-35 ■ **divendres**: Rm 9,1-5 / Sl 147 / Lc 14,1-6 ■ **dissabte**: Rm 11,1-2a.11-12.25-29 / Sl 93 / Lc 14,1.7-11 □ **diumenge** vinent, Tots sants (lit. hores: 3a setm.): Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a.

LA TRANSMISSIÓ DE LA FE AVUI

Crist, la nostra esperança

En tots els temps i en totes les societats el missatge cristià ha trobat resistència, incomprensió i, fins i tot, persecució, però no hi ha cap mena de dubte que, ara mateix, la situació posseeix un grau d'urgència i d'incertesa que no té cap paral·lel en el passat. A més, cal afegir-hi que aquesta situació era del tot impensable fa sols trenta o quaranta anys.

En totes les èpoques històriques, al marge de les imatges ideals i hagiogràfiques que sovint en tenim, la fe cristiana ha estat posada a prova durament, perquè el cristià sempre és un *home provat*, és a dir, algú que creu, espera i estima malgrat totes les evidències que té —o que li sembla tenir— en un sentit contrari, malgrat la innegable presència del mal en el món i en les nostres mateixes vides.

Malgrat tot, la nostra confiança és que Jesucrist vol ser —i és— el nostre contemporani en la diversitat d'espais i

de temps de cada ésser humà al marge del sexe, la raça, la religió i la cultura.

Si Déu ve a nosaltres en el Crist, si Déu és present en tota la creació, en tots els racons del món i en totes les profunditats de l'ésser humà, per fosques i amagades que siguin, l'acció redemptora de Crist a favor nostre transforma contínuament la realitat, malgrat la presència innegable del mal i de la mort en el món i els éssers humans. Ell és el Logos salvador, eternament present i operant en l'acció creadora de Déu, tal com s'afirma explícitament en el pròleg de l'evangeli de sant Joan.

Amb tota la raó del món, sovint s'ha dit que tots els temps —també el nostre— estan en mans de Déu. Crec que aquest convenciment és especialment important en el moment present.

P. Lluís Duch, monjo de Montserrat

(La crisi de la transmissió de la fe,

Ed. Cruïlla-Fundació Joan Maragall, Barcelona 2007)

CAMINS VERS LA LLIBERTAT

Honraràs pare i mare

El quart manament —d'honrar els pares— no va dirigit principalment als nens i adolescents, sinó sobretot als homes i dones adults. Honrar els pares vol dir que Déu pren partit pels pares, sobretot quan ells no poden valer-se per si mateixos. Honrar els pares vol dir cuidar-los per tal que puguin viure d'una manera humanament digna i lliure.

Honrar significa, abans que tot, respectar els pares. Si jo menyspreo els meus pares, sempre menyspreo també una part de mi mateix. No he pas de glorificar els meus pares. Però sí que els he de tenir consideració. Tenir-los en consideració significa entendre allò que els ha mogut, amb quines coses han topat, què els ha fet viure. Com a mínim he d'intentar comprendre per què són tal com són o per què han viscut de tal manera i han tingut aquesta actitud.

Si considero amb respecte la seva vida, hi trobaré moltes coses que també a mi em fan bé. I alguna vegada em descobriré davant d'ells i em diré a mi mateix: m'admiro d'allò que han fet i de com han lluitat en la seva vida. M'adonaré dels valors amb els quals han viscut i que també avui dia serien bons per a mi.

Els pares sovint tenen por d'assenyalar uns límits als seus fills, perquè recorden que la seva pròpia educació fou massa rigorosa. És decisiu que els pares, bo i posant unes fites al fill, sempre li mostrin respecte. Uns fills que hagin crescut sense uns límits se senten sovint abandonats a si mateixos i als seus capricis.

En la meua conversa espiritual amb fills i filles grans, sento un gran respecte pels fills que volen tenir cura ells mateixos dels seus pares vells, però també els dic que han de tenir en compte els seus propis límits. Honrar algú no vol pas dir satisfer totes les seves expectatives, sinó respectar-lo a ell i respectar-me a mi. Amb aquest respecte mutu, tots creixerem, els pares i els fills.

Honrar els pares significa ésser agraïts amb aquells que ens han engendrat i educat, i restar agraïts als nostres ascendents. Qui no respecti la seva ascendència queda desarrelat. Sense respecte als pares no hi pot haver autoestima.

Anselm Grün

(Els deu manaments, Editorial Claret)

SANTORAL

25. ✚ Diumenge XXX durant l'any. Sant Bernat Calbó (†1243), bisbe de Vic, abans cistercenc a Santes Creus, nat prop de Reus; Mare de Déu del Collell (apareguda el 1483; santuari a la Garrotxa); sants Crisant i Daria, esposos mrs. (284) de Roma; sants Crispí i Crispinià, mrs. (s. III), patrons dels sabaters.

26. Dilluns. Sants Llucià i Marcià, mrs. de Nicomèdia venerats a Vic; sant Rústic, bisbe de Narbona; sant Viril, abat de Leyre (Navarra); sant Evarist, papa (grec, 97-105) i mr.

27. Dimarts. Sant Florenci, mr.; sant Gaudiós, bisbe.

28. Dimecres. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, vg. i mr.

29. Dijous. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. salesià.

30. Divendres. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. Dissabte. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Volfang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.

PSICOLOGIA DE LA FAMILIA

Se ha perdido la autoridad

Muchos progenitores y educadores en general —incluyendo aquí a los maestros—han perdido la autoridad. Lo que se dice popularmente *han tirado la toalla*. Y alguien tiene que recogerla y ponérsela sobre los hombros y decir con energía y convencimiento: «¡Aquí estoy yo!». Porque de no ser así, si algún miembro responsable no asume la autoridad en la familia, ésta va inexorablemente a la deriva. Para que una familia funcione educativamente es imprescindible que alguien en ella se resigne a ser adulto.

Algunos psiquiatras nos apresuramos a puntualizar que, ciertamente, los hijos de padres autoritarios se rebelan y viven la aventura de transgredir las reglas hasta reorganizar sus propias normas, pero los niños criados sin normas carecen de referentes para organizar su propia vida. La flexibilidad, un valor muy importante para educar, no puede confundirse con tolerancia generalizada o permisividad sistemática.

Concluyendo. Para educar hay que imponer disciplina, con objetivos claros y concretos, manteniendo coherencia entre lo que decimos y lo que luego hacemos. Los hijos demandan límites que les ayuden a desarrollarse adecuadamente. De alguna manera hay que actualizar los consejos que ya daba Erasmo en el siglo XVI: «Los árboles que crecen solos son árboles que no tendrán ningún fruto o tendrán malos frutos. Los hombres no nacen hombres, sino que se hacen a través de la educación».

Dr. Paulino Castells

(Psicología de la familia, Ed. Ceac, Barcelona 2008)

ENTREVISTA

▶ JOSÉ RAMÓN ALBA

Canvi de prioritats

«El sacerdoti és abans que res una vocació, una crida de Crist que ens configura especialment amb Ell; de manera que som el mateix Crist en l'administració dels sagraments». Així defineix el sacerdoti Mn. José Ramón Alba, que va rebre l'ordenació presbiteral de mans del Prelat de l'Opus Dei el propi 6 de setembre. Fins fa ben poc, aquest enginyer del motor ha estat treballant com a directiu a l'empresa automobilística SEAT. La seva tasca de directiu l'ha canviada radicalment per les responsabilitats pastorals que desenvolupa amb les famílies i els alumnes del Col·legi Xaloc de l'Hospitalet de Llobregat.

Com es passa de ser un directiu de SEAT a servir a Déu per la via del sacerdoti?

No és fàcil d'explicar. Sempre he intentat seguir la voluntat de Déu. La meua crida a l'Opus Dei em va fer veure la grandesa de viure en el món i trobar Déu en el treball, en les relacions de família i d'amistat, en la diversió... L'Obra m'ha ensenyat a entendre que la nostra existència es pot resumir en servir Déu i els altres per Déu. Totes aquestes coses estaven en continuïtat amb el que havia après a casa. Amb els anys, vaig veure la possibilitat que Déu em cridés al sacerdoti. Aquest camí és una nova manera de servir a Déu i als altres a través de les realitats sacramentals i de la predicació de la Paraula.

Què considera més complicat, l'enginyeria automobilística o la de la fe?

Sens dubte, l'enginyeria de la fe. L'economia de mercat, l'enginyeria estan sotmeses a unes lleis, que es poden predir més o menys o a les quals ens podem anticipar per assegurar uns objectius. El seguiment de l'Evangeli depèn del coneixement que en tinguem i de la nostra voluntat de seguir-lo. La Paraula de Déu només és fructífera quan madura en el nostre cor. No hi ha una llei entre la proclamació de l'Evangeli i el seu seguiment. Déu ha creat l'home lliure i, per tant, respecta la voluntat humana.

El lema «amor fins al detall» l'utilitzaven els alemanys de SEAT i el va aprendre a l'escola Xaloc. Sembla una casualitat...

L'home s'expressa a través del seu actuar. La llei de l'amor està per damunt del deure o de la del compromís. Sant Josepmaria deia a *Camí*: «Feu-ho tot per Amor. Així no hi ha coses petites: tot és gran. La perseverança en les coses petites, per Amor, és heroisme» (núm. 813). El poble alemany és conegut per la seva minuciositat i professionalitat en la feina. Perquè el treball pugui ser ofert a Déu ha d'estar ben fet; a Déu no li podem oferir nyaps o una feina descurada. Més que una casualitat és quelcom coincident entre el missatge de l'Opus Dei i la professionalitat i competència alemanyes.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

CRÒNICA

«Junts compartim!», trobada parroquial a Sant Just Desvern. El passat 4 d'octubre, la parròquia dels sants Just i Pastor va organitzar aquesta trobada parroquial per compartir, més oberts al poble, el que és i el que fa cada grup de la comunitat, amb la presència d'un centenar de persones. Durant el matí, els grups de la parròquia van presentar les seves prioritats i es va muntar un mural que quedarà exposat a l'església. Al migdia es va celebrar l'Eucaristia a l'aire lliure i la jornada va finalitzar amb un dinar de germanor i unes postres compartides.

Presentació del nou catecisme a l'arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts. Els passats 5 i 6 d'octubre el delegat diocesà de Catequesi, Mn. Jordi d'Arquer, va presentar el nou material per a la catequesi *Jesús és el Senyor* als catequistes de l'arxiprestat, al casal parroquial de la parròquia de Sant Vicenç Màrtir. El material formatiu, elaborat consensuadament per tots els bisbes de l'estat i, en català, per la CET, recorrerà moment a moment els temps litúrgics, introduint-hi així els infants que es preparen a rebre la comunió i també els que continuen després la formació catequètica.

ESGLÉSIA DIOCESANA

Orientacions pastorals per a l'acolliment de promesos. El proper 31 d'octubre el bisbe Agustí i els delegats de Família i Vida es reuniran amb els coordinadors arxiprestals d'aquest àmbit pastoral per tal de presentar l'edició del quadern que ha fet l'editorial Claret amb aquest títol. La publicació recull el fruit del treball de totes les diòcesis catalanes en els últims anys, a instàncies dels bisbes de Catalunya, que han cregut oportú donar aquestes orientacions, pràctiques i mínimes, per garantir la celebració digna del sagrament.

AGENDA

Reunions amb els consells d'economia parroquials. Les delegacions diocesanes d'Economia i Patrimoni es reuniran amb els consells d'economia de les parròquies per tal d'informar sobre la campanya de Germanor d'enguany, que se celebrarà el proper 15 de novembre. Les parròquies de la vicaria del Llobregat es trobaran el dia 27 d'octubre al col·legi dels salesians de Sant Boi de Llobregat i el dia 29 serà l'hora de la vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, als locals de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca.

Novembre 2009: cadena de pregària per les vocacions. El proper 1 de novembre comença de nou aquesta iniciativa de les diòcesis catalanes de fer una cadena de pregària per les vocacions, que enguany agafa un altre relleu, en el marc de l'Any Sacerdotal convocat pel papa Benet XVI. El dies 9, 19 i 29 són confiats especialment a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Trobareu

més informació al web www.bisbat.santfeliu.org.

ESPIRITUALITAT

Exercicis a la Cova de Manresa. Del 16 al 20 de novembre. Cinc dies per a la renovació espiritual, amb l'ofertament d'acompanyament personal. A càrrec de Francesc Riera, sj. Inscripcions: Cova de Sant Ignasi, tel. 938 720 422, repcio@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

FORMACIÓ

Els dilluns dels drets humans. Justícia i Pau i el centre d'estudis Cristianisme i Justícia organitzen aquest cicle de conferències permanent amb l'objectiu de debatre i reflexionar sobre problemàtiques que comporten vulneracions o dificultats per als drets humans arreu del món. Les properes sessions seran: 2 de novembre, «La situació de la dona a l'Àfrica subsahariana»; 14 de desembre, «Què passa a Somàlia? Quines esperances de futur?». Sempre a les 19 h, c/ Roger de Llúria 13, Barcelona. Entrada lliure.

Seminari «No hi ha Déu, al marge de la Creu». Dimecres del 28 d'octubre al 2 de desembre, de 19.30 a 21.15 h. Cristianisme i Justícia organitza aquest curs al voltant del significat del Crucificat, conduït pel professor Josep Cobo. Informació i inscripcions: c/ Roger de Llúria 13, Barcelona, 933 172 338, info@espinal.com, www.fespinal.com.

Escola de pares «Lluís Armengol» a la Cova de Manresa. 20-22 novembre. Un cap de setmana dedicat a la parella, per reflexionar sobre els temes quotidians que afecten a la convivència matrimonial. Serà conduït per un grup de matrimonis, seguint la metodologia del P. Lluís Armengol. Informació i inscripcions: Cova de Sant Ignasi, tel. 938 720 422, repcio@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

PUBLICACIONS I WEB

Calendari litúrgic

2010. Els bisbes de Catalunya van encomanar al Centre de Pastoral Litúrgica la preparació i publicació del calendari litúrgic propi de les diòcesis catalanes, que ara surt a la llum. S'hi troben, de manera fàcil i senzilla, les celebracions de l'Eucaristia i de la Litúrgia de les Hores de cada dia. 130 pàg. 9,90 €.

www.catalunyareligio.cat. Tota l'activitat religiosa vista des de Catalunya passa per CatalunyaReligió. cat. Aquest portal va començar el passat 11 de setembre i paulatinament s'han anat desplegant diversos serveis, en quatre eixos: actualitat, opinió, agenda i recursos de formació i espiritualitat. Un espai per dialogar, proposar i fer visible el fet religiós.

ECO DE LA PALABRA

Caridad en la Verdad: la transmisión de la fe (3)

Nos hemos dejado iluminar por la encíclica *La Caridad en la Verdad*, y a su luz hemos tratado de entender la tarea de los misioneros, su servicio a la evangelización. Ello nos ha abierto la puerta a la reflexión sobre el objetivo que nos proponemos este año en la diócesis: profundizar en el reto de la transmisión de la fe. La encíclica de Benedicto XVI, a pesar de referirse fundamentalmente a la doctrina social de la Iglesia, nos puede seguir ayudando. En efecto, ya se puede adivinar que, tanto «creer», como «transmitir la fe», tienen mucho que ver con el amor y con la verdad, que la encíclica considera totalmente vinculadas, como caras de una misma realidad.

La primera cuestión que se nos plantea es elemental: ¿Por qué tenemos que transmitir la fe? ¿Por qué hemos de esforzarnos para que otros crean lo que nosotros creemos? ¿No sería mejor que cada cual piense lo que crea conveniente, siempre y cuando sea buena persona y respete a los demás? Al fin y al cabo, creer o no creer, ¿no es algo personal y libre?

Estas preguntas se las plantean los padres de familia, cuando comprueban que los hijos no tie-

nen fe, o los agentes de pastoral, cuando experimentan la dificultad del anuncio, o los cristianos y presbíteros que se limitan a hacer servicios humanos en el ámbito de la enseñanza, la educación, o de la ayuda social, como única actividad «posible» de la comunidad cristiana. El caso es que la respuesta a estas preguntas, en el sentido de que no es preciso o no es relevante transmitir la fe, es muy tentadora, porque nos libera de una preocupación y una carga nada fácil, que pesa sobre nuestras conciencias.

Ahora bien, si ésta es la respuesta, no encontraríamos explicación a un hecho decisivo: Jesucristo mismo y la expansión del cristianismo por todo el mundo a partir de un grupo reducido de personas a lo largo de más de dos mil años. ¿Qué sentido tendría Jesucristo y su obra? ¿Cómo entenderíamos su llamada a creer en Él para «salvarse»? ¿Por qué tantas vidas entregadas a la evangelización por todo lo ancho del mundo?...

Dice la encíclica *Caridad en la Verdad*: «Cada cual encuentra su bien asumiendo el proyecto que Dios tiene sobre él, para realizarlo plenamente: en efecto, encuentra en este proyecto su verdad y, aceptando esta ver-

dad, se hace libre (cf. *Jn* 8,32). Por tanto, defender la verdad, proponerla con humildad y convicción y testimoniarla en la vida son formas exigentes e insustituibles de caridad, la cual «encuentra el gozo en la verdad» (*1Co* 13,6) (n. 1).

Así pues, hay una primera respuesta bien sencilla, que podría resumir todas las otras posibles razones, por las que transmitimos la fe: el amor. Unos padres tienen que decir a su hijo, que no acepta que le propongan la fe: «Lo hacemos porque te amamos verdaderamente; no te amaríamos bien si no quisiésemos tu libertad y, por tanto, si no intentáramos que tu vivieras tu verdad (el proyecto que Dios tiene sobre ti)... No podemos dejar que nuestro amor no goce en la verdad y que tú mismo no seas plenamente feliz viviéndola».

Palabras semejantes tienen que decir todos los evangelizadores. Bien entendido que cumplan una condición lógica y previa: que verdaderamente aman y que aman la Verdad en la cual creen.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat